

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. Conclusio quarta, & specierum Angelorum numerus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

neque in auxilio, sed in natura Angelorum consistat; inferitur necessario Angelorum naturam huic actui, & ministerio proprio huius gradus hierarchici, excellentissime exercendo promptiorem de se, & quatenus ex parte sua est, inclinatioem attendi à Deo connaturali providentia debere, ac similiter de aliorum Angelorum naturis ad alios actus, & ministeria gradus alterius hierarchici exercenda promptioribus, inclinationibus: quare naturarum etiam Angelicarum diversitatem, & excellentiam ad eiusmodi actus & ministeria exercenda vel superiora, & inferiora ex parte Angelis seu subiecti ad gradum inferiorum, vel superiorum hierarchicorum à Deo eligendi, ad eius electionem materialiter concurrere, ut proposita conclusione secunda contendimus.

7. Dico tertio: naturam Angelicam excellentiam, non utrumque specialiter, ex parte subiecti, seu Angelis ad gradum suum eligendi materialiter ad eius electionem absolute concurrere sed immediate, & proxime, nec solum remote quatenus actus, excellentissimi proprii distinctivus, ac denominativus, illius chori, ac subinde ministeriorum in eo exercendorum principium, & causa actus, & exercite est, ut supra dicebamus. Hanc conclusionem probant quarta, & quinta probatio conclusionis, secundæ, quas dedimus n. 7. & 6. in eamque facili veniet Arriaga citato loco. n. 28. ubi ait: Angelum unum gratia, & donis alteri perfectioris naturæ qualem nullatenus, quod huic alteri gradu hierarchico polponatur, conquiri posse, quia eo coniuncto ex natura perfectiore, & donis gratia æqualibus excellentior, signiore absolute hic alter est qui ad superiorem gradum hierarchicum assumatur: in quo aperte, & vere supponitur, naturalem excellentiam, & perfectionem naturæ Angelicæ dignitatem, quæ ex parte subiecti à Deo, immediate, & proxime attenditur, ut ad superiorem gradum hierarchicum assumatur, qui eam habet maiorem, cum supernaturali gratia, & donorum dignitate, tanquam cum comparte, integrare, & constituere id quod probatione, 4. conclusionis, 2. specialiori discursu probavimus, n. 5. id ipsum probat, quinta nostra peculiaris probatio eiusdem secundæ conclusionis ab eius numeri medio, & n. 6. conclusa. Cum enim, promptior, expeditiorque, atque inclinatio potentia, permanent talis ad actus proprios, & munera specialia cuiusvis gradus hierarchici, præcipua, vel in præcipuis numeranda, dispositio seipsa sit, etsi nullum actum hierarchicum, efficeret, ut ad hunc gradum, præ alio, ad cuius actus, & ministeria ita prompta, expedita & inclinata potentia non sit Angelus eligatur ut in electionibus omnibus ad dignitates, quæ imbibunt officium, vel annexum habent, patet, in quibus non solum aliarum prærogatiivarum, sed præcipue aptitudinis maioris ad illud exercendum ratio habetur promptiorque, & expeditior, magisque inclinata, & propensio potentia Angelorum ad hunc actum, & ministerium proprium alicuius gradus hierarchici, nil aliud sit, quam Angelorum natura: hanc secundum se etiam, nec solum mediate, & remote, quatenus actum alicuius gradus hierarchici elicit, immediate, & proxime à Deo, ex parte subiecti ad Angelos huic gradui hierarchico, potius quam alteri, destinandos & eligendos attendi certum esse debet: quare & Angelorum naturam perfectiorem de se, ad actus excellentiores superioribus gradibus hierarchicis proprios, aptiorem, promptiorem, ac propensioem, ad eorum in superiores gradus hierarchicos assumptionem materialiter ex parte subiecti immediate, & proxime concurrere: ut tertia hæc conclusio contendit, quam Theologorum pro secunda citatorum esse censet, etsi non adeo expresse, & in terminis ut aiunt, eam docuerint.

CERTAMEN IV.

Conclusio quarta, & specierum Angelorum numerus.

1. Dico quarto excellentia naturæ Angelicæ, quæ ad Angelorum in gradus hierarchicos diversos inferiores, & superiores ab infimo ad supremum assumptionem attenditur à Deo, & materialiter ex parte subiecti specialiter, & proxime concurrere naturæ specificæ est non individualis. Hæc etiam conclusione secunda, ubi diximus excellentiam naturæ communis Angelis ad quemvis gradum electis materialiter, ex parte subiecti specialiter concurrere, contrahitur, atque ab omnibus eius Patronis traditur, expressionem vero hanc conclusionem de eo ponimus: cum quia Arriaga minus firmiter, quam præcedentes, probari putat citata lect. 4. subsect. 1. & si ob rationes à nobis disiectas, n. 3. cum etiam, quia alias speciales difficultates ex quarta peculiari nostra probatione, data pro conclusione secunda pati poterat, nec, nisi ex ratione quartæ huius conclusionis diluenda, Probatur ergo conclusio: quia ea dignitas naturæ, & essentia Angelorum unius gradus hierarchici communis est omnibus individuis Angelis eius gradus, & subinde de eis prædicabilis inquit: ergo est dignitas naturæ specificæ, ut minimum, communis. Patet consequentia à definitione speciei ad definitum. Secundo, ex eodem antecedente pro maiore posito, arguo hac minore sumpta, sed implicat individuum aliquam dignitatem naturæ singularem qua individua, & singularis est, aliis individuis naturis Angelorum esse communem; ergo implicat dignitatem illam naturæ Angelorum eiusdem gradus hierarchici, cunctique illius gradus communem, esse dignitatem individua alicuius naturæ, vel omnes individuas dignitates naturarum individualium eorum coniunctim sumptas. Minor evidens, est in bona Metaphysica, & Logica. Siquidem prædicatum, seu differentia individua essentia sua tota infestilis, adhuc metaphysice, & individualiter propria, & singularis huius individui est, quia aliqua sui parte metaphysica, cum prædicato seu differentia individuali alterius conveniat, unde, & prima consequentia pars demonstrata manet, secunda vero illationis pars probatur. Quia coniunctum, singularitatem, siue unitatum numerum quidem, seu aggregatum potest constituere, nusquam autem physice, vel metaphysice unum vel commune, ideo enim aggregatum, ex pluribus, qua talibus, quantitatem discretam solummodo dicitur constituere. Confirmantur duo hæc argumenta, ex aliis metaphysicis principiis (nobis quidem evidentibus, nescio an aliis) ex quibus in controversiis metaphysicæ, & animæ deduximus nullum individuum speciei alicuius, nullamque animam posse esse individualiter æqualem in natura, & essentia individua. Ratio desumitur ex doctrina Aristotelis, de essentiis, & naturis communibus: quod scilicet hæc sicut numeri sunt, quibus essentia sua repugnat, æqualitas, ac proinde, & repugnat speciebus: unde inferitur individuis etiā repugnare.

2. Ratio enim in speciebus probans, æque etiam probat in naturis individualibus eam est. Quia æqualitas in essentialibus prædicatis est essentialis convenientia in illis, sed essentialis convenientia repugnat essentiali disconvenientiæ, & diversitati, quam species diversarum æqualiter etiam important ergo specierum diversarum æqualitas repugnat: quod æque probat contra æqualitatem essentialem individualiter duarum naturarum individualium ex qua individualis, earum convenientia ipsarum diversitati individua repugnat, æquo robore, & (metaphysice) evidentiā inferitur. Atque hinc valide statum manet antecedens illud primum: quod utriusque nostri argumento inferuit, scilicet excellentiam, & dignitatem naturæ debere esse communem, siue naturæ communis omnibus Angelis, cuiusvis gradus hierarchici. Debet enim esse, in omnibus

N 2 nibus

secundum eiusdem Authoris ratio est. Angelum, qui species seipso sit possibile multorum, non repugnare. Et fortassis non magis, minus repugnat, quam substantiam, accidentemque realiter identificari de quo tamen superfluum plura. Hæc autem, & difficilia æqualia à nostra conclusionis patris excogitantur & terminos specie duos naturis, Angelorum pro gradu hierarchico unoquoque diversis specie designant, ut ad specifi- cam distinctionem transcendunt aliter relatorum necessarium putant.

5. Sed à Philosopho Discipulo, falsum id prorsus reputari semper etenim Petri cognitiones singularis huius obiecti à Pauli cognitionibus de obiecto eodem specie differre, certum mihi est: cum illæ plures individualiter sint, & in eo convenienti vniocce, quod sint essentialiter cognitiones Petri, non autem Pauli: ut sunt essentialiter, & vniocce Pauli de obiecto eodem indiuidue plures ipsius cognitiones. Idemque est de vniocibus animæ, & materiæ solius indiuidualiter diversæ, quo solum principio vniocce præfaturam oppositionum, & confirmationum machina à fundamento subruit. Sed, & pleraque in eis contenta principium hoc nostrum confirmant. Siquidem & sola diversitate intentionis optimarum qualitarum, quas formæ corporum specie, & genere diversæ pro sui dispositione requirunt ut in summo, vel prope summam proportionate, ad sui, & compositi conseruationem teneantur, eiusque immutationes instantaneæ, & amissam intentionem recuperant, atque ab alio sola diversitate intentionis, vel remissionis huius, vel illius qualitatibus primæ differt, quin diversitas specifiæ vniocce ab alio interueniat; recte igitur naturæ vniocce Angelicæ ab alia specifiæ diversitas extrinseca exigentia debeat (& si non ex actiua) dignitatis maioris supernaturalis, eisdem specie donis interioribus constantis, & specie differre, & specie perfectior superiorque esse poterit quam illa, que naturæ suæ minori dignitati supernaturali ex eisdem specie donis minus intensis constant proportionatur. Quod autem de maiori promptitudine expeditionis, & propensione naturæ huius Angelicæ ad actum propriorum sui gradus intentionem & feruorem concipiendum ad specifi- cam naturarum Angelicarum gradum diversorum satis non esse, exemplo femininarum ad deuotionem pietatem, & misericordiam promptiorum, ac propensiorum, quam hominum, à quibus solum indiuidualiter differunt, respondeatur adhuc sub iudice situm esse, an specie saltem infima hic sexus differat à virili. Secundo à feminis ad Angelos paritas non tenet illis enim, non ex substantiali, essentiali natura, sed ex complexione earum corporea, maior aptitudo expeditio, & propensio ad eorum effectum feruorem concipiendum provenit. Quod si ex intrinseca natura animarum, quibus feminæ constare naturaliter debeant, eas ad intentiones, ac feruores afficiat illos appetitudo, & propensio maior provenit, ut ex natura Angelicæ ad actus proprios sui gradus provenit, earum sexum à virili differre specie infima non dubitem. Denique: quod ad totam actum cuiusvis gradus hierarchici intentionem, & feruorem, quibus Angelus natura sua possit Dei gratia adiutus, solaque differentia penes maiorem celeritatem, & facilitatem concipiendi eam intentionem, & feruorem actum sit, que ad distinctionem specifi- cam naturarum satis non videtur. Respondeo: satis, superque non videri solum sed esse eodem modo æqua, & essentialis pluribus naturis indiuiduis sit, quia pluribus indiuiduis erit eadem vniocce, & essentialiter communis: quam æquam, & essentialem pluribus, indiuiduationibus solum adesse repugnat. Quod ad id verum est, ut maior naturæ promptitudo deliberandi, circa obiectum remque propositam, generis etiam differentiam à natura de se ad deliberandum tardiore possit inferre. Imo summa deliberandi promptitudo instantaneæ, siue instanti eodem, quo obiectum proponitur adeo superiorem, & perfectiorem naturam arguit, ut ne supremo genere cum reliquis, non nisi cum tempore de se & natura sua deliberaturis, conveniat, ac diuinam probet, ut d. proxima videbimus.

6. Iam vero inde facile constat Angelorum species viginti septem numero, ut minimam esse, nec solum iuxta Chorum numerum nouenario (qui Ioanni proposito supra, & communis Theologorum nimis curus, nec

Patribus consensans videtur) contineri. Ratio, ex dictis est in promptu: quia species Angelorum pro gradum, hierarchicorum numero multiplicatur, sed gradus hierarchici diuersi sunt viginti septem: ergo sunt Angelorum species. Minor constat, quia, ex Dionysio supra, intra quemvis ex nouem Choris tres gradus Angelorum, hierarchici etiam, sunt videlicet supremus, medius, & infimus: non enim autem terducta viginti & septem efficiunt, id satis indicat (ut non expresserit) Dionysius. c. 5. asserens Angelos superiores pro gradum celsitudine differre, scilicet se ipsos, & naturæ suæ cum non dicat gratia, & domi supernaturalibus, sed dicit nade, quare, & secundum se sumptis absolute loquatur. Clarius adhuc, & expressius id asserit Nazianz. orat. 34. 2. de Theolog. etiam autem, orat. 40. asserat se non posse, quæstionem denumero specierum Angelicarum definit, non quoad positum numeri à se pro gradibus diuersis asserit, sed quoad eius numeri negatiuum, quo plures species Angelorum negat, intelligendus est ne sibi, ac suæ rationi propria contradicat. Damascenus. 1. de fide, cap. 3. qui, & si de specifi- ca Angelorum diversitate dubius furere videatur, non tamen de ea, sed de ratione differentiali specifi- ca assignanda, & explicanda dubius heret: sicut etiam Augustinus, ut ex eorum testibus, accuratius inspectis ostendimus. quæst. 4. cert. 2. num. 1. An vero ultra 27. species Angelorum, ex totidem hierarchicis gradibus probatas, sint de facto plures, certum prorsus nobis est, ut de se Nazianz citata orat. 40. fatebatur. Solum Chrysostomus homil. 2. de incomprehensibili Dei natura Angelos innumerabilia genera id est species, appellat. Et Theologi multi innumerabiles etiam esse censent: eo quod in sublimari etiam, & corruptibili mundo, innumeras Deus species posuerit, quare & potiori iure in amplissimo orbe, & nobilissimo celesti plures adhuc posuisse censendus sit. Sed hæc ratio parum viget: est quippe congruentia, cui si oppositum fuerit alia, ac fors maior Deo non deesset. Chrysostomus ibi de facilitate summa, qua Deus tot Angelorum millia innumerabilia, creauit, negamus ibi logica stricta, & scholastica acceptione usurpauit, sed ut eius instituto satis erat, quatenus vulgari acceptione significat diuersitatem.

7. Denique: an Angeli Hierarchiæ vniocce genere subalterno, nec solum specie infima ab aliis caterarum Hierarchiarum differant à recentioribus disputatur, cum Soario, qui affirmatiue iure respondet, siquidem cuiusvis Hierarchiæ Chori, constare Angelis debet, ut vidimus in aliquo convenientibus vniocce cum Angelis reliquorum Chorum Hierarchiæ eiusdem, ac rursus disconuenientibus ab eisdem in aliquo proprio Angelis, cuiusque Chori ab Angelis duplicis alterius Chori eiusdem Hierarchiæ. Ac proinde genere proximo, ut minimum à cunctis Angelis Hierarchiæ alterius differre debent. Voco autem genus proximum diuisum Angelorum in species infimas suas, quod infimum merito diceatur, quia sub illo nullum aliud genus est; sed solum species Angelorum infimæ. Dixi autem, hoc, ut minimum, genere infimo Angelos vniocce Hierarchiæ ab aliorum Angelis differre; altimo enim non proximo hoc, & infimo genere, sed remotiori, & superiori alio metaphysice distinguendum quod ex dictis facile probatur, & enim Angeli cuiusvis Hierarchiæ ut diximus in natura communi vniocce Angelis omnibus triplicis Chori in ea inclusi, conueniunt, & ab Angelis omnibus reliquarum Hierarchiarum differunt: rursus intra Chorum quousvis tres alij gradus Hierarchiæ sunt, supremus, medius, & infimus, quorum Angeli in prædicato, & natura, communi, & necessaria, ut intra illum Chorum quousvis ex tribus hisce gradibus admittatur, vniocce cum aliis ad duos alios gradus Chori eiusdem spectantibus conueniant; adhuc tamen ab eis specie infima pro eorum gradum diuersitate, differunt: ergo infimum genus, sub quo non genera alias, sed species infimæ solum modo sint, est natura Angelica communis vniocce Angelis cuiusque Chori Hierarchiæ huius, quod rursus per naturas specifi- cas infimas Angelorum ad gradum vniocce, quæque Hierarchicam ex tribus, quibus Chorus ille constat, proxime diuiditur, ergo Angelorum natura communis vniocce ac necessaria, ut ad vnam ex tribus Hierarchiis, in quousvis eius Choro admittatur, natura generica, seu genus superius, & remotius est diuisioni eorum in species suas infimas: ac proinde genera alia, infima, &

huic diuisioni proxima, & immediata sub se coheret. Genus ergo primum naturæ Angelicæ in tria genera subalterna naturarum pro tribus Hierarchiis immediate diuiditur, & harum quævis in angustiora alia tria genera naturarum, pro suis Choris tribus, quæ infima sunt, & in naturas specificas infimas graduum cuiusque supremi mediæ, & infimi immediate diuiduntur. Porro in ordine ad quos actus, & munera hæc generum diuisio in Angelis sit multum, à Soario, Ariaga, & aliis in casum laboratur, ut vidimus num. 4. Nos autem, num. 5. viam assignandis tutiorem, latioreque penas, modos agendi & exercendi actus, & ministeria Hierarchica aperuimus, qui clariora adhuc desideret eundem suum Angelum roget, & oret, ut ea sibi ostenderi dignetur.

CERTAMEN V.

Dubia reliqua expediuntur.

PRIMUM est, de tempore, & duritate Hierarchiarum à principio ad finem inclusuæ. Et initium quidem in primo creationis instanti fuisse, si naturæ Angelorum diuina, & inæquales, ex quibus dona gratiæ, & merita proportionato excelsu donantur ad electionem Angelorum, in gradus suos Hierarchicos requirantur, saltem inchoatue, & in actu primo, etsi non quoad exercitium actuum, & ministeriorum, cuiusque Hierarchie consequenter asserendum censent Ariaga cit. sect. 4. subsect. 2. n. 32. §. Hinc potest dici, Immo quoad exercitium etiam illuminandi alios Angelos tunc etiam cepisse probabiliter in ea sententia dici posse, si quidem, ut Lucifero, & ascelis inferioribus resisterent connaturali modo per superiores Deus illuminauit. Ceterum ego, qui in æqualitatem naturarum Angelicarum necessariam ad Angelorum in suos gradus Hierarchicos electionem reputavi, & habita maioris minorisque perfectionis intrinsecæ ipsarum ratione dona supernaturalis gratiæ (auxiliis exceptis) maiora, vel minora à Deo concessa, nihilominus nullam pro instanti creationis, neque partialem, & inchoatam electionem Angelorum ad gradus suos hierarchicos, neque in actu primo inde inferri censo; immo factam nego. Primo: quia, etsi ea omnia Angelis creatis omnibus, ac proportionem ad cuiusque naturam perfectionem, vel imperfectiorem, graduique Hierarchico, superiori, vel inferiori conformiorem data à Deo sint; attamen nulla facta est electio hierarchica Angelorum, maiorum, qui æque perfectæ naturæ, ac subinde æque ornati donis supernaturalibus creati sunt, atque boni Angelis, ad quorum gradus omnes Hierarchicos accommoda distributione alij ad superiores, alij ad inferiores pertinerent, si non peccassent; ergo, neque in bonis, qui fuerunt, inchoata: & in actu primo electio Hierarchica facta in eo instanti fuit. Secundo: ea electio Angelorum in gradus Hierarchicos, & ad officia, & obsequia erga Deum ab Angelis tanquam à ministris perpetuæ suæ celestis aule, ac perpetuis familiaribus amicis, & amantissime perpetuo exhibenda fuit: ergo ultra naturam, & gratiæ dona reliqua expectandus fuit status fixæ, firmæque in perpetuum amicitie, & gratiæ Dei in Angelis etiam ad gradus, & ministeria Hierarchica in actu primo erga Deum ipsis designanda, ut cordate eligerentur, ac sine contingentia vlla frustrancæ electionis: ille autem status Patris & beatitudinis est, non autem viæ & contingentie absolute peccandi & amittendi amicitiam, & dona reliqua supernaturalia Dei, & eius status primum viæ instantis creationis cunctis Angelis fuit: ergo, in instanti creationis Angelorum Hierarchica electio, ad ministeria, in actu primo adhuc non fuit.

2. Simile argumentum fit ex alio ministerio illuminandi Angelos inferiores dirigendi, & custodiendi homines: ut omni contingentia deceptioni, & perditionis inferiores Angeli, viatoris designati tolleretur, & pater. Tunc enim, & inferiores Angelos deciperent, tanquam, ex Dei reuelatione, præscriptoque ipsos ex suo munere delegantes praua dogmata docerent, & sceleratissima quæque sua-

derent, fortisque ex sui gradus, & muneris inferioribus noti, prerogatiua, & auctoritate, quam Angelis inferioribus, quos prauis suggestionibus, sine ea prerogatiua, & auctoritate, secum in tartarus traxerunt, & solo alia, & suggestionibus, homines quotidie in infernum detrahant: quibus etsi Angelos eorum esse vltius succedant, Dices electionem inchoatam in actu primo pro illo primo instanti, & viæ his absurdus, & incommodus obnoxiam non esse. Sed explicam mihi quidam sit aut præter Angelis viatoribus hæc inchoata electio? aut cum absoluta electio statum patriæ expectare debeat, qua necessitate aut fructu, hæc inchoata electio in viā anticipetur? quod enim pars motui ex parte subiecti, & materie requisiti in Angelis ad ipsorum in Hierarchicos suos gradus electionem eis adsit in viā potius euincit electionem, tunc minime futuram adhuc partialiter; nulla enim pars causæ requisita, ad effectum, siue influxu phisicæ, siue intentionali efficientem, inchoatue causæ illum ferat illius partem ponit in rebus. Dices: ut supra Ariaga Angelos superiores ac per ipsos Deum illuminare inferiores Angelos, ut Lucifero, & ascelis male suis resisterent ita enim connaturaliori modo illuminarentur: vero illuminatio inferiorum actus gradus Hierarchici superioris proprius est: ergo supponit in Angelis superioribus illuminantibus, eum gradum, siue eos in illo gradu in actu primo constitutos, ut omnes actus, secundum suum actum primum, Responderetur illuminationem inferiorum Angelorum per superiores, ex officio, & munere proprio, habituali, & permanenter, esse actum secundum proprium gradum Hierarchici superioris; transiret, & ex Dei decreto speciali posse actum Angelis inferioribus, etiam ex gradu hierarchico inferiore: nec solum inferiori ad quem ex munere, & ministerio proprio alias pertinet, ut patet in Angelo, per quem Deus alium Angelum etiam superioris naturæ illuminat. Quædammodum diximus de Cherubinis, & Seraphinis propria quondam ministeria inferioris gradus, & Hierarchie ex Dei voluntate exercuisse, quin gradu cederent, atque ad inferiorem descenderent, cuius propria ea ministeria erant. Quod nam superiores natura Angeli inferiores, contra Lucifero, & ascelarum suggestiones connaturalius illuminant, ex gradu, & coordinatione hierarchica, quæ tunc non erat, falsum est: ex natura aliqua, seu superioritate rerum quia quos intelligentes inferiores, et non superiores nolent Angeli alij, non inuicem succedunt.

3. Quandiu autem Hierarchicus hic ordo Angelorum duraturus sit, an cum mundo corpore, & iudicii postremi die finiendus: an æternum permansurus dubitatur: finiendus asseri à Paulo videtur. 1. Corinth. 15. Docere Christum euacuaturum omnem principatum, & potestatem, & virtutem, cum tradiderit regnum Dei, & Patri. Molin. q. 108. cit. d. vn. §. penult. cum sancto Thom. ibi. a. 7. Ariaga citat. subsect. 2. num. 32. §. Sextum dubium, & scholasticæ reliqui cessaturum quoad actualia ministeria, erga homines, quæ ex inde necessaria non erunt, cum ex tunc tentationes, & malicia hominum recedat, qui, vel casus hominum incertitudo, & periculum cesset; quibus, etsi post illum diem Limbi infantes purgatum innotatum amenitatis, delictique naturalibus plenum mundum habituri sint (probabiliter à pluribus indicatur) obnoxij non erunt; sed pacatissima Republica perpetuo fruatur. Similiter cessaturum, quoad illuminationis ministerium, quæ deinceps nulla sententia erit, ceterum, quoad prælationem cum indignitate naturæ, gratiæ, & meritorum, tum pramij, & gloriæ cum gradu superiorum, & inferiorum ordinem æternæ in Angelis permansurum. Sed communis hæc doctrina absque explicatione maiore, non placet: siquidem solum admittit dignitatem ex naturali, & supernaturali constam, quæ ex parte subiecti, & materialiter ad electionem in gradus suos Hierarchicos Angelorum concurrat: non autem gradus ipsos hierarchicos Dei electione formaliter vltimo constitutos, perpetuo permansuros, sed hanc Dei electionem pro limitata duratione, usque ad iudicii postremi minimi diem fuisse. Censeo ergo gradus ipsos hierarchicos ministeriales, nec solum, quo ad dignitatem ob quam electi à Deo Angeli sunt, & quoad gloriæ superioris, & inferioris, quam quisque pro gratia iustificationis in qua